

Arrest

nr. 256 466 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen in juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 28 juli 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 oktober 2020.

1.3. Op 23 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 17/07/1983 geboren als soennitische moslima in de stad Mosul (provincie Ninewa). In 2004 trouwde u met uw echtgenoot B.(...) A.(...) (OV: X, CG: X). U heeft tezamen vier kinderen: F.(...) T.(...) (°04/11/2004), M.(...) T.(...) (°02/09/2006), Y.(...) T.(...) (°26/08/2010) en M.(...) T.(...) (°18/03/2012).

Niet lang nadat uw man zijn carrière bij de politie begon, begon hij bedreigingen te krijgen van onbekenden. Er werden o.a. briefjes onder uw deur geschoven waarop hij met de dood bedreigd werd, en zijn naam werd op een lijst gezet die op verschillende plaatsen in de stad werd opgehangen. In 2005 werd zijn broer M.(...) vermoord. In 2006 werd ook zijn zus vermoord, samen met haar zoon en uw man zijn stiefmoeder. Uw man bleef bedreigingen krijgen maar stopte niet met zijn werk bij de politie.

In juni 2014 viel Daesh Mosul binnen. U besloot samen met uw schoonfamilie te vluchten en verliet Mosul op 10 juni 2014. Hierna kwamen jullie in Erbil terecht waar jullie een tijdje verbleven bij een zus van uw man en bij kennissen. Daarna huurden jullie voor enkele maanden een appartement, maar uw man kon geen duurzaam werk vinden, waardoor u en uw gezin gedwongen waren om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, met name kamp Baharka. De situatie in het vluchtelingenkamp was erg slecht. In oktober 2015 besloten jullie Irak definitief te ontvluchten en vertrokken samen met uw gezin via Turkije naar Europa. De broer van uw man en tevens uw schoonbroer, A.(...), die getrouwd is met uw zus, Z.(...), was enige tijd voor jullie reeds vertrokken en reisde meteen naar België, alwaar hij samen met zijn gezin erkend werd als vluchteling op 3 mei 2016.

Uzelf reisde samen met uw gezin via de Balkanroute naar Denemarken, alwaar u een aanvraag indiende tot internationale bescherming op 30 oktober 2015. Na een procedure van meer dan twee jaar werd uw verzoek echter afgewezen. U reisde met uw gezin door naar Duitsland, alwaar u asiel aanvroeg op 14 december 2017 en de Dublinprocedure werd toegepast waardoor men u dreigde terug te sturen naar Denemarken. U reisde vervolgens door naar Frankrijk en vroeg er asiel aan op 22 maart 2018. De procedure duurde echter te lang waardoor u doorreisde naar België zonder een beslissing af te wachten. Uiteindelijk kwam u samen met uw gezin aan in België in juli 2019 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielinstanties op 27 juli 2019.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u de volgende documenten neer: de originele identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, kopieën van de overlijdensakte van uw schoonzus, de overlijdensakte van uw schoonbroer, de overlijdensakte van uw man zijn stiefmoeder, de overlijdensakte van uw man zijn neefje, een document i.v.m. de beschieting op uw andere schoonzus, uw man zijn woonstkaart, uw man zijn werkkaart uit 2008, uw man zijn politiekaart, een foto van uw man in uniform, een medisch verslag van uw schoonzus, de overlijdensakte van uw man zij schoonbroer en diens zoon, en enkele psychologische verslagen van uw man.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (B.(...) A.(...); OV: 8.889.248, CG: 1920152) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde wel enkele attesten neer die gewag maken van psychologische problemen, maar geenszins van dien aard zijn dat ze erop wijzen dat u onvoldoende in staat zou zijn om gehoord te worden. U bleek in staat om op coherente en duidelijke wijze uw motieven uiteen te zetten en de gestelde vragen te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren. U vreest bij terugkeer naar Irak om gedood te worden door onbekenden die zich zouden willen wreken om zaken die u zou hebben veroorzaakt tijdens uw werkzaamheden als politieagent. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u verklaart al bedreigingen te krijgen n.a.v. uw werk als politieagent van vóór de moord op uw broer, wat wil zeggen dat u al bedreigd zou worden ten minste sinds 2005 (CGVS B.(...) p.18). U linkt uw vertrek uit Irak bovendien rechtsreeks aan de moord op uw broer en zus in 2005-06. Nochtans besloot u Mosul pas te ontvluchten in 2014 en Irak in 2015. Gevraagd waarom u precies op dat moment besloot om het land te verlaten, antwoordt u dat het genoeg was geweest en dat u de situatie kotsbeu was (CGVS B.(...) p.7; p.18). Uw vrouw wijst in dit verband op een gebrek aan financiële middelen dat jullie voordien zou verhinderd hebben om te vluchten. Bovendien zegt zij dat met de komst van Daesh de wegen open waren en iedereen vluchtte, dus dat jullie toen besloten om mee te gaan (CGVS S.(...) p.13). Het feit dat u echter al sinds 2005 bedreigd zou worden en toch bijna tien jaar na de moord op uw familieleden zou wachten om het land eindelijk te ontvluchten, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen en de constante angst waarin u zou hebben geleefd. Geconfronteerd met het feit dat het merkwaardig is dat u ondanks de constante bedreigingen toch zo lang in Irak zou blijven, geeft u geen duidelijke verklaring en zegt u eerst hoop te hebben gehad om het land herop te bouwen maar dat het geen leven is om in constante angst te moeten leven (CGVS B.(...) p.19). Daarnaast kan er op gewezen worden dat u al geruime tijd op hetzelfde adres woonde en al meer dan tien jaar dezelfde job uitoefende. Gevraagd hoe het kan dat, indien men u al zo lange tijd zou willen vermoorden en er zelfs in slaagt om uw familieleden te vermoorden, dat men u in al die tijd nog altijd niet zelf vermoord heeft, antwoordt u dat u altijd voorzichtig was (CGVS B.(...) p.19-20). Zo nam u als u naar uw werk ging altijd een andere route terug naar huis (CGVS B.(...) p.19-20). Het is echter niet geloofwaardig dat men u in tien jaar nog niet zou hebben kunnen vinden op uw thuisadres of op uw werk. Uw vrouw vertelt wel over een incident waarbij gemaskerde mannen jullie appartementsbok binnendrongen en jullie buurman verwondden (CGVS S.(...) p.11-12). Uzelf vertelt hier echter niets over. Bovendien blijkt het om een loutere veronderstelling van uw vrouw te gaan dat deze mannen binnenvielen om u te vermoorden, gezien zij jullie appartement nooit bereikt hebben en ook niets duidelijk in deze zin tegen iemand gezegd zouden hebben (CGVS S.(...) p.11-12). Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u al sinds 2005 zou krijgen en die u er in 2015 uiteindelijk zouden hebben toe aangezet om het land te ontvluchten.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u bovendien heel erg vaag bent omtrent alle bedreigingen die u kreeg. U weet niet wie er achter de jarenlange bedreigingen zou zitten, noch wie verantwoordelijk zou zijn voor de moorden op uw familieleden. U denkt echter dat het zou gaan om familieleden of verwanten van mensen die gearresteerd of vermoord werden door info die u heeft doorgegeven tijdens uw werk als politieagent (CGVS B.(...) p.12-13; p.16-17). Uw functie als politieagent bestond echter louter uit de bewaking van overheidsgebouwen, waardoor het ongeloofwaardig is dat u in deze hoedanigheid zulke ernstige vijanden zou hebben kunnen maken waarvan u de identiteit in al die jaren niet zou hebben kunnen achterhalen. Daarnaast kunt u verder ook weinig tot geen verdere informatie geven over de inhoud, vorm of frequentie van de bedreigingen. U weet niet meer wanneer u de bedreigingen kreeg, noch hoeveel u er ongeveer kreeg (CGVS B.(...) p.17). Gevraagd naar de exacte inhoud van de bedreigingen antwoordt u kortweg: vermoorden (CGVS B.(...) p.17). Gevraagd wat men van u wilde bereiken met deze bedreigen antwoordt u het ook niet te weten en zegt u dat zulke dingen groter zijn dan ons (CGVS B.(...) p.18). Ook wanneer er doorgevraagd wordt over de lijsten met namen die werden

opgehangen en waarop uw naam ook zou zijn opgenomen, blijft u ieder verder detail schuldig en kan u zelfs niet zeggen of er op zo'n lijst maar een drietal namen stonden dan wel tientallen namen van mensen die geïdende werden (CGVS B.(...) p.17). Bijgevolg maakt uw onvermogen om ook maar iets concreet te worden over de verschillende bedreigingen dat deze bedreigingen in hun geheel iedere geloofwaardigheid verliezen.

Tot slot kan er ook op gewezen worden dat uw vrouw ook vertelt over de ontvoering van haar vader in Mosul in 2015, terwijl jullie zelf in het vluchtelingenkamp in Erbil verbleven. Zij linkt deze ontvoering rechtstreeks aan uw vervolgingsproblemen omwille van uw werk als politieagent (CGVS S.(...) p.13-14). Ten eerste is het opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS zelf niets over deze ontvoering vertelt. Ten tweede gaat het opnieuw om een loutere blote bewering dat de ontvoering van uw schoonvader veroorzaakt zou zijn omwille van uw eigen problemen. Uw vrouw leidt dit af uit het feit dat haar vader ontvoerd werd twee of drie weken nadat hij jullie was komen bezoeken in het vluchtelingenkamp (CGVS S.(...) p.14). Zelfs indien er ernstig geloof zou worden gehecht aan de bedreigingen die u kreeg n.a.v. uw politiewerk -quod non- dan nog is het geenszins duidelijk dat de ontvoering van uw schoonvader ook maar iets met u te maken heeft. Bijgevolg verandert de beweerde ontvoering van uw schoonvader niets aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve kan ook toegevoegd worden dat uw eerdere verzoek tot internationale bescherming bij de Deense asielautoriteiten werd afgewezen. Hoewel iedere lidstaat van de Europese Unie een eigen onderzoek voert en onafhankelijk oordeel velt over uw asielmotieven, geeft de weigeringsbeslissing van Denemarken wel reeds een indicatie en bevestigt zij het CGVS in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegd documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. De originele identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, uw woonstkaart, uw werkkaart uit 2008, uw politiekaart, en een foto van uzelf in uniform, vormen een begin van bewijs van uw herkomst en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopieën van de overlijdensakte van uw zus, de overlijdensakte van uw broer, de overlijdensakte van uw stiefmoeder, de overlijdensakte van uw neefje, een document i.v.m. de beschieting op uw andere zus, een medisch verslag van uw zus, de overlijdensakte van uw schoonbroer en zijn zoon, bevestigen dat uw familie in het verleden al heel wat heeft meegemaakt. Deze documenten zijn echter niet in staat om een indicatie te geven van de omstandigheden en oorzaak van al deze gebeurtenissen. De psychologische verslagen uit Frankrijk en België melden dat u zou lijden aan PTSD, maar zijn evenmin in staat uitsluitsel te geven over de oorzaak van deze aandoening noch indiceren zij een ernstige verstoring van uw cognitieve functies.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

*Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003.

Dit geldt ook voor de provincie Ninewa. In deze etnisch-religieus diverse provincie zijn talrijke nationale en lokale veiligheidsactoren actief. Naast de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF), zijn er talrijke gewapende groepen actief, al dan niet onder de officiële paraplu van de Popular Mobilization Forces (PMF) of onder het gezag van de Kurdistan Regional Government (KRG). De districten Akre en Sheikhan maken officieel deel uit van de provincie maar staan sinds 1991 ononderbroken onder controle van de KRG. De veiligheidssituatie in deze districten is bijgevolg stabiel. Delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya staan eveneens de facto onder Koerdische controle. De ISF opereren in de provincie hoofdzakelijk vanuit Mosul stad. Verschillende PMF en met de KRG gelieerde groepen, al dan niet samengesteld volgens etnisch-religieuze breuklijnen, opereren in de verschillende districten van de provincie buiten de stad Mosul. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en het gebrek aan onderlinge coördinatie zorgt evenwel voor onduidelijkheid betreffende de daadwerkelijke controle over de verschillende gebieden. ISIS controleert geen grondgebied meer maar blijft actief in de provincie.

In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. In de districten Akre en Sheikhan, die reeds jarenlang de facto onder Koerdische controle staan, vinden slechts hoogst uitzonderlijk veiligheidsincidenten plaats. In de delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya die eveneens de facto onder Koerdische controle staan gebeuren er weinig incidenten. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de ISF en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Bij de eerste aanval werden twee YBS-leden gedood. Bij de tweede aanval vielen 45 slachtoffers. Het is onduidelijk of het hierbij burgerslachtoffers betrof. Er vonden ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden.

Het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa is vanaf 2018 sterk beginnen dalen. In 2019 stabiliseerde het maandelijks aantal burgerdoden op een relatief laag niveau. Hierbij dient de kanttekening geplaatst te worden dat de tellingen van het aantal burgerslachtoffers in Ninewa in 2019 worden vertekend door de vondsten van massagraven van slachtoffers uit de tijd van het grootschalige conflict met ISIS (2014-2017). Een gelijkaardige daling werd sinds 2018 vastgesteld in het aantal geweldsincidenten. De maandelijks cijfers stabiliseerden op eenzelfde, relatief laag niveau van april 2018 tot december 2019. Het offensief tegen ISIS zorgde in de provincie Ninewa voor aanzienlijke oorlogsschade. De heropbouw van de vernielde of beschadigde woningen en infrastructuur in Ninewa verloopt traag, vooral door het ontbreken van de nodige fondsen en corruptie.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.596.450 van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. IOM merkt op dat de algemene levensomstandigheden van IDP's en returnees in 2019 verbeterden in vergelijking met 2018. Ninewa is anno 2020 de provincie waar het hoogste aantal IDP's verblijft en is eveneens de provincie waar de meeste terugkeer geregistreerd wordt: 1.766.334 returnees, waarvan 1.020.336 naar Mosul. De totale terugkeerratio naar de provincie Ninewa bedraagt 64%. IOM vernoemt geen districten uit Ninewa waar geen terugkeer plaatsvond. De terugkeerratio varieert evenwel per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke

omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in uw hoofde worden afgeleid. Er kan geen ernstig geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw profiel als politieagent. Bovendien blijkt dat uw vader en uw broers en zussen langs vaderszijde nog allen op duurzame wijze in Mosul wonen (CGVS B.(...) p.8-9). Één van uw broers blijkt zelfs werkzaam bij het leger (CGVS B.(...) p.9). Zij kennen ginder momenteel geen problemen (CGVS B.(...) p.9). Ook uw schoonfamilie (uitgezonderd van uw schoonzus die getrouwd is met uw broer in België) verblijft nog steeds in Mosul (CGVS S.(...) p.5-7). Uw vrouw merkt wel op dat zij zich in een precaire financiële situatie bevinden, maar dit omwille van het ontbreken van het gezinshoofd en doordat haar twee broers nog te jong zijn om te werken (CGVS S.(...) p.7). Bovendien blijkt dat zij wel een eigen huis bezitten waar zij duurzaam verblijven (CGVS S.(...) p.7). Betreffende uw mentale problemen dient te worden gesteld dat hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u bij een terugkeer over een netwerk kan beschikken en waarop u kan steunen én dat het louter hebben van mentale problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming zoals ook uit de EASO guidance note blijkt. Bijgevolg zijn er geen elementen voorhanden die uw terugkeer naar Mosul zouden kunnen verhinderen.

Het feit dat uw broer, A.(...) A.(...), en uw schoonzus, A.(...) Z.(...), bij beslissing van 3 mei 2016 een vluchtelingenstatus werden toegekend in België, betekent niet automatisch dat u ook in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus. Het commissariaat-generaal beoordeelt uw situatie immers tegenover de huidige omstandigheden in uw land van herkomst, dewelke in de afgelopen jaren gewijzigd zijn. Bijgevolg heeft de internationale beschermingsstatus van uw broer geen invloed op bovenstaande beslissing."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot B.T.A.A. (RvV 255 307). Zij roept geen eigen motieven in. Deze samenhang blijkt tevens uit het verzoekschrift, waarin verzoekster zich beperkt tot het hernemen van de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend door haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 256 465 van 15 juni 2021 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B.T.A.A. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Eerstens dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niet twijfelt aan de werkzaamheden van verzoekende partij als politie agent in Mosul. Evenmin wordt haar herkomst uit Mosul in twijfel getrokken. Ook het feit dat een groot deel van haar familie vermoord werd en dat haar broer en zijn gezin in België erkend werden als vluchtelingen, staat niet ter discussie.

Verwerende partij stelt echter dat de moord op haar broer en zus en de problemen omwille van haar werkzaamheden reeds begonnen in 2005 en vindt het vreemd dat verzoekende partij nog tot 2014 in Mosul verbleef alvorens haar regio te ontvluchten (...)

De kritiek van verwerende partij gaat op. Enerzijds stelt zij dat het de plicht is van een asielzoeker om eerst een intern alternatief trachten te vinden en alle mogelijkheden eerst in het land van herkomst uit te putten alvorens het land te ontvluchten. Anderzijds verwijt zij haar te lang in het land te hebben verbleven alvorens zij naar Europa vluchtte?! Dit is niet ernstig. Verwerende partij toont met dergelijke redenering een totaal gebrek aan inlevingsvermogen. De houding van verzoekende partij toont des te meer aan dat zij het land niet om opportunistische of economische redenen hebben verlaten, maar dat zij werkelijk geen andere keuze meer hadden.

De broer en zus van verzoekende partij werden vermoord in 2005, maar zij was een politieagent en had een bepaald verantwoordelijkheidsgevoel en vaderlandsliefde. Zij wilde en kon haar land niet zomaar verlaten en heeft op allerlei mogelijke manieren een alternatief gezocht om in Irak te kunnen blijven en er te overleven, ook al was er een permanent gevaar voor haar leven en het leven van haar gezin. (...)

Met de komst van Daesh werd de situatie echter onhoudbaar en was het gevaar - zeker in hoofde van verzoekende partij als politieagent - te groot om nog in Mosul te kunnen blijven. Zelfs dan wilde verzoekende partij haar land echter niet verlaten, en trok zij met haar gezin naar Erbil in de hoop daar een nieuw, veilig en menswaardig leven te kunnen opbouwen. Echter, de omstandigheden waren er erbarmelijk en haar echtgenote en kinderen waren zwaar getraumatiseerd door hetgeen zij heel hun leven hadden moeten meemaken en de angst waarmee zij dagelijks dienden te leven.

Na de talrijke bedreigingen, moorden en aanhoudende terreur zag verzoekende partij geen andere uitweg meer dan met haar gezin te vluchten uit Irak.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik een ernstig onderzoek gevoerd naar de vrees in hoofde van verzoekende partij en haar gezin en de omstandigheden waarin zij hebben moeten (over)leven.

Zo verwijt zij verzoekende partij bovendien ‘vaag te zijn’ omtrent de bedreigingen die zij kreeg en niet te weten wie er achter de moorden van haar familieleden zat (...)

Het feit dat verzoekende partij niet weet wie de bedreigingen uitte en wie haar familieleden vermoordde - wat tevens niet ter discussie staat - bewijst des te meer dat de autoriteiten machteloos staan en niets kunnen doen tegen de terreur en het gevaar dat er bestaat in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe dat een argument kan vormen om haar geen internationale bescherming te bieden...

De gebeurtenissen en de bewijzen die verzoekende partij voorlegde zijn werkelijk overweldigend. Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij ze allemaal zondermeer van de hand meent te kunnen doen (...)

Verzoekende partij heeft naast al haar bewijsstukken uitgebreid uiteengezet wat haar is overkomen en waarom zij niet terug kan keren naar Irak (...)

Tijdens het gehoor bleek al snel hoe zwaar verzoekende partij het heeft om te praten over hetgeen haar is overkomen en werd verschillende keren erg emotioneel. Zij is bijzonder getraumatiseerd (...)

Maar er is meer. Verzoekende partij legde tevens verschillende medische stukken - psychologische attesten - neer waaruit blijkt dat zowel zij als haar kinderen aan PTSS leiden door alle gebeurtenissen. Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en dat van haar kinderen.

Bij het nemen van een beslissing dient verwerende partij te allen tijde rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Zoals blijkt uit het psychologisch rapport dd. 12 juni 2020 kamt het hele gezin met psychische problemen. Bij verzoekende partij werd ernstige posttraumatische stressstoornis vastgesteld waarbij er eveneens medicatie diende te worden opgestart, (stuk 3) Verzoekende partij kreeg een mentale inzinking, lijdt aan somberheidsklachten, vermijdingsgedrag, piekeren, stemmingswisselingen, vermoeidheid, spanningshoofdpijn, hartkloppingen, nachtmerries en flashbacks,...

Het tart werkelijk alle verbeelding dat verwerende partij hier zo lichtzinnig over meent te kunnen gaan en geen rekening mee houdt bij de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer van het gezin naar Irak. Ook het zoontje van 10 jaar, Y.(...), heeft psychologische begeleiding nodig en lijdt aan PTSS. (stuk 4) Hij vertoont gedragsmoeilijkheden op school, heeft nachtmerries, slaapt moeilijk en plast in zijn bed. Het hele gezin lijdt aan mentale problemen door hun onzekere situatie en door hun vrees terug gestuurd te zullen worden naar Irak, waar hen een zekere dood te wachten staat.

In België hebben zij eindelijk veiligheid, rust en vrede gevonden.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe al deze elementen het niet zouden rechtvaardigen dat verzoekende partij internationale bescherming zou krijgen gezien het ten overvloede is aangetoond dat een terugkeer naar Irak voor het gezin absoluut geen optie is.

Ten overvloede wenst zij nogmaals erop te wijzen dat ook haar broer in België erkend werd als vluchteling. Dat ook hij van dezelfde regio afkomstig is, eveneens een politieagent was én omwille van bedreigingen van Daesh het land heeft moeten ontvuchten. Verzoekende partij bevindt zich aldus in dezelfde precarie situatie als haar broer waarvan verwerende partij wél van mening was dat internationale bescherming vereist was. Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij geenszins afdoende heeft gemotiveerd waarom deze twee gelijkaardige situaties volledig anders behandeld en beoordeeld werden.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. In een tweede middel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds erkent dat de situatie in provincie Ninewa nog steeds erg gevaarlijk is, dat er nog maandelijks doden en gewonden vallen en dat er zelfs dit jaar nog heel wat veiligheidsincidenten voorvielen, doch anderzijds probeert dit te relativeren door op zoek te gaan naar (kleine) regio's waar het relatief rustiger zou zijn om dan te stellen dat hij zich daar zou kunnen vestigen. Dit is niet ernstig, aldus verzoeker, die meent dat hij een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt bij terugkeer naar Irak. Verzoeker voert aan dat UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïsoleerd wordt, dat het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees maar deze juist kracht kan bijzetten en dat het feit dat het asielrelaas in twijfel wordt getrokken de asielinstanties niet ontslaat van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker. Nog volgens verzoeker stelt UNHCR dat het gehele land - direct of indirect- getroffen is door het geweld en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal doet ten onrechte uitschijnen dat er beterschap in het vooruitzicht zou zijn, aldus verzoeker, die stelt dat verschillende zeer recente artikelen de terreur in Irak aantonen, zonder zicht op verbetering. Hij citeert in dit verband uit het artikel "Iraq: Rocket attack near military base in Mosul (Nineveh province) January 31 2020" van Garda en uit het artikel "Rockets fired at Erbil, Iraq: Residents of Nineveh discuss unprecedented attack; context of Iran" van Middle East Centre for Reporting and Analysis van 5 oktober 2020, aan de hand waarvan hij poogt aan te tonen dat de situatie in Ninewa/Irak ook anno 2020 uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus moeilijk blijven volharden dat het Irak of Ninewa thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om hem terug te sturen naar dat gebied. Hij voert aan dat de situatie in heel Irak thans bijzonder onveilig en onstabiel is en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van Vreemdelingenwet. Hij meent dan ook dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Nieuwe elementen

2.4.1. Op 19 mei 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport “EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation” van oktober 2020 en de “EASO Guidance nota: Iraq” van januari 2021.

2.4.2. Bij faxbericht van 27 mei 2021 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: twee psychologische rapporten dd. 25 februari 2021 en 26 januari 2021.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat hij al sinds 2005 bedreigd zou worden en toch bijna tien jaar na de moord op zijn familieleden zou wachten om het land eindelijk te ontvluchten ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen en de constante angst waarin hij zou hebben geleefd, het bovendien niet geloofwaardig is, indien men hem al zo lange tijd zou willen vermoorden en men er zelfs in slaagt om zijn familieleden te vermoorden, dat men hem in tien jaar nog niet zou hebben kunnen vinden op zijn thuisadres of op zijn werk, zijn vrouw weliswaar vertelt over een incident waarbij gemaskerde mannen hun appartementsblok binnendrongen en hun buurman verwondden, doch hijzelf hierover niets vertelt en het bovendien om een loutere veronderstelling van zijn vrouw blijkt te gaan dat deze mannen binnenvielen om verzoeker te vermoorden, (ii) zijn onvermogen om ook maar ietwat concreet te worden over de verschillende bedreigingen die hij kreeg, zoals wordt toegelicht, maakt dat deze bedreigingen in hun geheel iedere geloofwaardigheid verliezen, (iii) zijn vrouw ook vertelt over de ontvoering van haar vader in Mosul in 2015 terwijl zijzelf in het vluchtelingenkamp in Erbil verbleven en zij deze ontvoering rechtstreeks linkt aan verzoekers vervolgingsproblemen omwille van zijn werk als politieagent, doch het opmerkelijk is dat verzoeker zelf niets over deze ontvoering vertelt en het bovendien opnieuw om een loutere blote bewering gaat dat de ontvoering van zijn schoonvader veroorzaakt zou zijn omwille van zijn eigen problemen, (iv) zijn eerdere verzoek om internationale bescherming bij de Deense asielautoriteiten werd afgewezen en deze weigeringsbeslissing reeds een indicatie geeft en het CGVS bevestigt in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (v) de door hem neergelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen daar zijn identiteit en herkomst niet ter discussie staat, de overlijdensaktes van verschillende familieleden, het document in verband met de beschieting op zijn zus en het medisch verslag van zijn zus bevestigen dat zijn familie in het verleden al heel wat heeft meegemaakt doch deze documenten niet in staat zijn om een indicatie te geven van de omstandigheden en oorzaak van al deze gebeurtenissen en de psychologische verslagen uit Frankrijk en België melden dat hij zou lijden aan PTSD maar evenmin in staat zijn uitsluitel te geven over de oorzaak van deze aandoening, noch een ernstige verstoring van zijn cognitieve functies indiceren, (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, aldus de vraag rijst of hij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, doch nergens uit zijn verklaringen dergelijke persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde kunnen worden afgeleid, zoals wordt toegelicht en (vii) het feit dat zijn broer en schoonzus bij beslissing van 3 mei 2016 een vluchtelingenstatus werden toegekend in België niet automatisch betekent dat hij ook in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus aangezien het Commissariaat-generaal zijn situatie beoordeelt tegenover de huidige omstandigheden in zijn land van herkomst, dewelke in de afgelopen jaren gewijzigd zijn.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 november 2020 (CG nr. 1920152), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen die hij naar aanleiding van zijn werk als politieagent sinds 2005 zou hebben gekregen en die hem er in 2015 uiteindelijk zouden hebben toe aangezet om het land te ontvluchten en slaagt hij er evenmin in zijn vrees om in geval van terugkeer naar Irak gedood te worden door onbekenden die zich zouden willen wreken om zaken die hij zou hebben veroorzaakt tijdens zijn werkzaamheden als politieagent aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en

argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Nergens in de bestreden beslissing wordt overigens gesteld dat “het de plicht is van een asielzoeker om eerst een intern alternatief trachten te vinden en alle mogelijkheden eerst in het land van herkomst uit te putten alvorens het land te ontvluchten”. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij geen “intern alternatief” heeft gezocht naar aanleiding van de doodsb bedreigingen die hij sinds 2005 zou hebben ontvangen en na de moord op zijn broer en zus in 2005-2006, doch hij tot 2014 in Mosul is blijven wonen en werken en hij de stad pas ontvluchtte wanneer Daesh Mosul binnen viel, hetgeen zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing reeds in grote mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de bedreigingen en de constante angst waarin hij al die jaren zou hebben geleefd: “Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u verklaart al bedreigingen te krijgen n.a.v. uw werk als politieagent van vóór de moord op uw broer, wat wil zeggen dat u al bedreigd zou worden ten minste sinds 2005 (CGVS B.(...) p.18). U linkt uw vertrek uit Irak bovendien rechtsreeks aan de moord op uw broer en zus in 2005-06. Nochtans besloot u Mosul pas te ontvluchten in 2014 en Irak in 2015. Gevraagd waarom u precies op dat moment besloot om het land te verlaten, antwoordt u dat het genoeg was geweest en dat u de situatie kotsbeu was (CGVS B.(...) p.7; p.18). Uw vrouw wijst in dit verband op een gebrek aan financiële middelen dat jullie voordien zou verhinderd hebben om te vluchten. Bovendien zegt zij dat met de komst van Daesh de wegen open waren en iedereen vluchtte, dus dat jullie toen besloten om mee te gaan (CGVS S.(...) p.13). Het feit dat u echter al sinds 2005 bedreigd zou worden en toch bijna tien jaar na de moord op uw familieleden zou wachten om het land eindelijk te ontvluchten, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen en de constante angst waarin u zou hebben geleefd. Geconfronteerd met het feit dat het merkwaardig is dat u ondanks de constante bedreigingen toch zo lang in Irak zou blijven, geeft u geen duidelijke verklaring en zegt u eerst hoop te hebben gehad om het land herop te bouwen maar dat het geen leven is om in constante angst te moeten leven (CGVS B.(...) p.19). Daarnaast kan er op gewezen worden dat u al geruime tijd op hetzelfde adres woonde en al meer dan tien jaar dezelfde job uitoefende. Gevraagd hoe het kan dat, indien men u al zo lange tijd zou willen vermoorden en er zelfs in slaagt om uw familieleden te vermoorden, dat men u in al die tijd nog altijd niet zelf vermoord heeft, antwoordt u dat u altijd voorzichtig was (CGVS B.(...) p.19-20). Zo nam u als u naar uw werk ging altijd een andere route terug naar huis (CGVS B.(...) p.19-20). Het is echter niet geloofwaardig dat men u in tien jaar nog niet zou hebben kunnen vinden op uw thuisadres of op uw werk. Uw vrouw vertelt wel over een incident waarbij gemaskerde mannen jullie appartementsboks binnendrongen en jullie buurman verwondden (CGVS S.(...) p.11-12). Uzelf vertelt hier echter niets over. Bovendien blijkt het om een loutere veronderstelling van uw vrouw te gaan dat deze mannen binnenvielen om u te vermoorden, gezien zij jullie appartement nooit bereikt hebben en ook niets duidelijk in deze zin tegen iemand gezegd zouden hebben (CGVS S.(...) p.11-12). Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u al sinds 2005 zou krijgen en die u er in 2015 uiteindelijk zouden hebben toe aangezet om het land te ontvluchten.”

Met de stelling dat de autoriteiten machteloos staan en niets kunnen doen tegen de terreur en het gevaar dat bestaat in zijn hoofde, brengt verzoeker voorts geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie dat het ongeloofwaardig is dat hij in het kader van zijn functie als bewaker van overheidsgebouwen zulke ernstige vijanden zou hebben kunnen maken waarvan hij de identiteit in al die jaren niet zou hebben kunnen achterhalen, of die kunnen verklaren waarom hij niet de minste concrete informatie kan verschaffen over de inhoud, de vorm of de frequentie van de jarenlange bedreigingen aan zijn adres. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: “Voorts dient er opgemerkt te worden dat u bovendien heel erg vaag bent omtrent alle bedreigingen die u kreeg. U weet niet wie er achter de jarenlange bedreigingen zou zitten, noch wie verantwoordelijk zou zijn voor de moorden op uw familieleden. U denkt echter dat het zou gaan om familieleden of verwanten van mensen die gearresteerd of vermoord werden door info die u heeft doorgegeven tijdens uw werk als politieagent (CGVS B.(...) p.12-13; p.16-17). Uw functie als politieagent bestond echter louter uit de bewaking van overheidsgebouwen, waardoor het ongeloofwaardig is dat u in deze hoedanigheid zulke ernstige vijanden zou hebben kunnen maken waarvan u de identiteit in al die jaren niet zou hebben

kunnen achterhalen. Daarnaast kunt u verder ook weinig tot geen verdere informatie geven over de inhoud, vorm of frequentie van de bedreigingen. U weet niet meer wanneer u de bedreigingen kreeg, noch hoeveel u er ongeveer kreeg (CGVS B.(...) p.17). Gevraagd naar de exacte inhoud van de bedreigingen antwoordt u kortweg: vermoorden (CGVS B.(...) p.17). Gevraagd wat men van u wilde bereiken met deze bedreigen antwoordt u het ook niet te weten en zegt u dat zulke dingen groter zijn dan ons (CGVS B.(...) p.18). Ook wanneer er doorgevraagd wordt over de lijsten met namen die werden opgehangen en waarop uw naam ook zou zijn opgenomen, blijft u ieder verder detail schuldig en kan u zelfs niet zeggen of er op zo'n lijst maar een drietal namen stonden dan wel tientallen namen van mensen die gevisieerd werden (CGVS B.(...) p.17). Bijgevolg maakt uw onvermogen om ook maar ietwat concreet te worden over de verschillende bedreigingen dat deze bedreigingen in hun geheel iedere geloofwaardigheid verliezen."

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Tot slot kan er ook op gewezen worden dat uw vrouw ook vertelt over de ontvoering van haar vader in Mosul in 2015, terwijl jullie zelf in het vluchtelingenkamp in Erbil verbleven. Zij linkt deze ontvoering rechtstreeks aan uw vervolgingsproblemen omwille van uw werk als politieagent (CGVS S.(...) p.13-14). Ten eerst is het opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS zelf niets over deze ontvoering vertelt. Ten tweede gaat het opnieuw om een loutere blote bewering dat de ontvoering van uw schoonvader veroorzaakt zou zijn omwille van uw eigen problemen. Uw vrouw leidt dit af uit het feit dat haar vader ontvoerd werd twee of drie weken nadat hij jullie was komen bezoeken in het vluchtelingenkamp (CGVS S.(...) p.14). Zelfs indien er ernstig geloof zou worden gehecht aan de bedreigingen die u kreeg n.a.v. uw politiewerk -quod non- dan nog is het geenszins duidelijk dat de ontvoering van uw schoonvader ook maar iets met u te maken heeft. Bijgevolg verandert de beweerde ontvoering van uw schoonvader niets aan bovenstaande vaststellingen." Ook deze motieven van de bestreden beslissing worden in het verzoekschrift niet aan de hand van concrete argumenten ontkracht.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat tijdens het persoonlijk onderhoud al snel bleek hoe zwaar hij het heeft om te praten over hetgeen hem is overkomen en hij verschillende keren erg emotioneel werd, merkt de Raad op dat het normaal en begrijpelijk is dat verzoeker emotioneel wordt wanneer hij vertelt over de verschillende familieleden die werden vermoord (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en p. 19). In de bestreden beslissing wordt ook niet betwist dat verzoeker en zijn familie in het verleden veel te verduren hebben gekregen. Verzoeker slaagt er echter noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem neergelegde documenten in aannemelijk te maken dat de dood van verschillende van zijn familieleden enig verband houdt met zijn werk als politieagent, noch dat hijzelf ook jarenlang doodsbedreigingen zou hebben ontvangen.

Daarnaast benadrukt de Raad dat de psychologische problemen waarmee verzoeker en zijn gezin te kampen hebben niet in vraag worden gesteld. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde wel enkele attesten neer die gewag maken van psychologische problemen, maar geenszins van dien aard zijn dat ze erop wijzen dat u onvoldoende in staat zou zijn om gehoord te worden. U bleek in staat om op coherente en duidelijke wijze uw motieven uiteen te zetten en de gestelde vragen te beantwoorden." en "De psychologische verslagen uit Frankrijk en België melden dat u zou lijden aan PTSD, maar zijn evenmin in staat uitsluitel te geven over de oorzaak van deze aandoening noch indiceren zij een ernstige verstoring van uw cognitieve functies." De Raad merkt vooreerst op dat een psychologisch/psychiatrisch rapport niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. De Raad wijst er voorts op dat een psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. De psycholoog/psychiater doet dan wel vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan deze vermoedens hebben omtrent de oorzaak hiervan. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen ten gevolge waarvan de psychologische problemen zijn ontstaan en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt

aangereikt. Het vermoeden van PTSD kan bovendien gestoeld zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad brengt te dezen in herinnering dat op zich niet wordt betwist dat verzoeker en zijn familie in het verleden veel hebben meegemaakt. Met name de moord op verschillende familieleden, de vlucht naar Erbil in 2014, het vertrek uit Irak en de komst naar Europa in 2015 zijn allen ingrijpende gebeurtenissen die bij verzoeker en zijn gezin ongetwijfeld de nodige sporen hebben nagelaten, temeer zij sinds hun aankomst in Europa in een onzekere verblijfssituatie verkeren. In het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat het hele gezin lijdt aan mentale problemen, onder andere door hun onzekere situatie. Dat verzoeker en zijn gezin het moeilijk hebben met hun onzekere situatie en zij mogelijks ook moeilijkheden hebben om bepaalde ervaringen en gebeurtenissen uit het verleden te verwerken, vormt echter op zich geen bewijs van de vrees die zij stellen te koesteren in geval van terugkeer naar Irak en kan dan ook niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing ten allen tijde rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, benadrukt de Raad dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Hoewel het hoger belang van het kind ook krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om verzoeker te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: “Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...

Waar verzoeker er tot slot op wijst dat zijn broer, die van dezelfde regio afkomstig is, die eveneens politieagent was en die ook omwille van bedreigingen van Daesh Irak is ontvlucht, in België als vluchteling werd erkend, merkt de Raad op dat een gelijkaardig profiel op zich geen bewijs vormt van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De Raad herhaalt te dezen vooreerst dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij persoonlijk problemen heeft gekend of in geval van terugkeer naar Irak vervolging hoeft te vrezen omwille van zijn werk als politieagent en benadrukt dat het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel aldus niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk werd/wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, in concreto te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit het voorgaande. Daarnaast wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing correct op dat verzoekers verzoek om internationale bescherming moet beoordeeld worden in het licht van de huidige omstandigheden in zijn land van herkomst, dewelke in de

afgelopen jaren en sinds de erkenning van zijn broer op 3 mei 2016 gewijzigd zijn. De internationale beschermingsstatus van verzoekers broer is dan ook niet van dien aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van verzoekers eigen verzoek om internationale bescherming.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: “De originele identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, uw woonstkaart, uw werkkaart uit 2008, uw politiekaart, en een foto van uzelf in uniform, vormen een begin van bewijs van uw herkomst en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopieën van de overlijdensakte van uw zus, de overlijdensakte van uw broer, de overlijdensakte van uw stiefmoeder, de overlijdensakte van uw neefje, een document i.v.m. de beschieting op uw andere zus, een medisch verslag van uw zus, de overlijdensakte van uw schoonbroer en zijn zoon, bevestigen dat uw familie in het verleden al heel wat heeft meegemaakt. Deze documenten zijn echter niet in staat om een indicatie te geven van de omstandigheden en oorzaak van al deze gebeurtenissen. De psychologische verslagen uit Frankrijk en België melden dat u zou lijden aan PTSD, maar zijn evenmin in staat uitsluitend te geven over de oorzaak van deze aandoening noch indiceren zij een ernstige verstoring van uw cognitieve functies.”

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de heroovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, waaronder de provincie Ninewa, heeft gehad en dat het aantal geweldsincidenten en het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa vanaf 2018 sterk is beginnen dalen. In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa nog veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF) en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF (Popular Mobilization Forces) en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de verslagperiode in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Er vonden in de verslagperiode ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name het rapport “EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation” van oktober 2020 en de “EASO Guidance nota: Iraq” van januari 2021, is geenszins

van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ninewa in het algemeen of de stad Mosul in het bijzonder.

Verzoeker betwist voorgaande analyse en poneert dat hij een objectief risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Irak, doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Zo is het de Raad vooreerst volstrekt onduidelijk waarop verzoeker zich baseert waar hij stelt dat volgens UNHCR het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld en dat mensen uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het artikel “Rockets fired at Erbil, Iraq: Residents of Nineveh discuss unprecedented attack; context of Iran” van Middle East Centre for Reporting and Analysis van 5 oktober 2020 bericht over een raketaanval op de stad Erbil vanuit de provincie Ninewa en heeft aldus geen betrekking op de veiligheidssituatie in Mosul. Daarnaast haalt verzoeker het artikel “Iraq: Rocket attack near military base in Mosul (Nineveh province) January 31 2020” van Garda aan. Dat er zich in de provincie Ninewa in het algemeen en in de stad Mosul in het bijzonder nog veiligheidsincidenten voordoen, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in de provincie Ninewa echter niet aan voormelde voorwaarden.

Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, toont verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld: “(...) Er kan geen ernstig geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw profiel als politieagent. Bovendien blijkt dat uw vader en uw broers en zussen langs vaderszijde nog allen op duurzame wijze in Mosul wonen (CGVS B.(...) p.8-9). Één van uw broers blijkt zelfs werkzaam bij het leger (CGVS B.(...) p.9). Zij kennen ginder momenteel geen problemen (CGVS B.(...) p.9). Ook uw schoonfamilie (uitgezonderd van uw schoonzus die getrouwd is met uw broer in België) verblijft nog steeds in Mosul (CGVS S.(...) p.5-7). Uw vrouw merkt wel op dat zij zich in een precarie financiële situatie bevinden, maar dit omwille van het ontbreken van het gezinshoofd en doordat haar twee broers nog te jong zijn om te werken (CGVS S.(...) p.7). Bovendien blijkt dat zij wel een eigen huis bezitten waar zij duurzaam verblijven (CGVS S.(...) p.7). Betreffende uw mentale problemen dient te worden gesteld dat hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u bij een terugkeer over een netwerk kan beschikken en waarop u kan steunen én dat het louter hebben van mentale problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming zoals ook uit de EASO guidance note blijkt. Bijgevolg zijn er geen elementen voorhanden die uw terugkeer naar Mosul zouden kunnen verhinderen.” Gelet op deze motieven en mede gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch waar hij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de psychische problemen van hem en zijn gezin bij de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer van het gezin naar Irak.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS